

Arrest

nr. 147 701 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 11 juni 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2015 houdende het bevel tot terugdrijving en de nietigverklaring van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KASONGO MUKENDI, die loco advocaat H. P. R. MUKENDI KABONGO KOKOLO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juni 2015 bood de verzoekende partij zich aan te Zaventem, komende vanuit Kinshasa. Zij was in het bezit van een Congolees paspoort met visum type C afgegeven door de Belgische ambassade in Kinshasa.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot teruggedrijving genomen om reden dat zij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. Dit is de thans eerste bestreden beslissing.

Diezelfde dag werd het visum nietig verklaard. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Ook werd haar een beslissing tot vasthouding ter kennis gegeven waarvan partijen ter terechtzitting bevestigen dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Over de rechtspleging

In haar verzoekschrift kiest de verzoekende partij voor het Frans als proceduretaal. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p737).

De zaak moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Voorafgaandelijk wordt er opgemerkt dat de middelen betrekking hebben op beide bestreden beslissingen en daarom samen worden behandeld, daargelaten de vraag in welke mate een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing die geen verwijderingsmaatregel is.

3.2.2.1. Eerste middel

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat artikel 5 van het EVRM als volgt bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

(a) indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter;

(b) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;

(c) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat, dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;

(d) in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;

(e) in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;

(f) in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.

2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht.

3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat deze spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadeloosstelling."

De Raad merkt voorts op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het ingeroepen risico heeft een individueel karakter indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM in haar betoog ter ondersteuning van haar middel op het eerste gezicht voornamelijk betreft op de beslissing waarbij zij van haar vrijheid werd beroofd. Het is trouwens ook op dit gebied dat artikel 5 van het EVRM een bescherming voorziet. De Raad heeft echter geen rechtsmacht ten aanzien van de beslissing tot vasthouding, die evenmin het voorwerp uitmaakt van huidig geschil, zodat hij zich niet kan uitspreken over de grieven die de vrijheidsberoving betreffen. De schending van artikel 5 van het EVRM kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van de bestreden beslissingen en de schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden onderzocht in de mate dat deze betrokken wordt op de beslissing tot vasthouding.

Waar de verzoekende partij verder nog op zeer algemene wijze betoogt dat de tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, dient te worden geoordeeld dat het uitvaardigen van administratieve rechtshandelingen zoals de thans aangevochten, zelfs indien zij zouden behept zijn met een onwettigheid, op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing lijkt uit te maken.

In casu beperkt de verzoekende partij zich tot het eenvoudigweg ontkennen van de motieven van de bestreden beslissingen alsook tot de loutere en bijzonder vage bewering dat de verwijdering een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij brengt echter geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij bij de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing zal worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Met haar vaag en louter affirmatief betoog slaagt de verzoekende partij er op het eerste gezicht dan ook niet in om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij zal worden blootgesteld aan een situatie die strijdt met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in de huidige stand van het geding *prima facie* niet aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.2.2.2. Tweede middel

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 5 en 15 van de Schengenvisumcode en artikel 32 van de Visumcode.

Zij herhaalt dat zij in het bezit is van een geldig visum en uit haar betoog volgt dat zij van oordeel is dat zulks voldoende is om haar toegang tot het grondgebied te verschaffen.

De verzoekende partij citeert in haar middel de tekst van de artikelen 5, 14 en 15 van het Schengenakkoord van 14 juni 1985 en van artikel 32 van de Visumcode. Deze bepalingen bevatten de voorwaarden waaraan de vreemdeling moet voldoen om in aanmerking te komen voor de toekenning van een visum en de gronden om een visum te weigeren, maar zij verlenen de vreemdeling geen recht op toegang tot de Schengenzone. De Raad merkt trouwens op dat artikel 15 van het Schengenakkoord werd ingetrokken door artikel 56 van de Visumcode en wijst tevens op artikel 30 van diezelfde Visumcode waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan het bezit van een visum als zodanig niet automatisch een recht op binnenkomst kan worden ontleend. Het feit dat de verzoekende partij desgevallend de voorwaarden zou vervullen voor de toekenning van een visum en dat deze voorwaarden op de ambassade zouden zijn onderzocht, zoals de verzoekende partij beweert, belet de grenscontrole-instanties niet om deze voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied (nogmaals) te verifiëren. Ook het enkele gegeven dat geen enkele bepaling die betrekking heeft op de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een visum zou beletten dat de betrokkene zich verplaatst tussen de verschillende landen van het Schengen grondgebied, ontslaat de verzoekende partij evenmin van haar verantwoordelijkheid om bij binnenkomst haar reisdoel en verblijfsomstandigheden te staven in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Enig misbruik in hoofde van de verwerende partij haar bevoegdheid hetzij machtsoverschrijding kan *prima facie* niet worden vastgesteld.

Door de loutere stelling dat de verzoekende partij in het bezit was van een hotelreservatie weerlegt zij niet de vaststellingen in de bestreden beslissingen met name dat na contactname met het genoemde hotel is gebleken dat er geen reservatie op haar naam bestaat en met het gegeven dat zij niet in het bezit was van enig document waaruit toeristische informatie blijkt en geen toelichting kan geven over de bezienswaardigheden en haar activiteiten tijdens haar 14 dagen in België. Feitelijke weergegeven in de bestreden beslissingen die steun vinden in het administratief dossier. De bestreden beslissingen zijn afdoende gemotiveerd, zoals blijkt uit de bespreking van het derde middel.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.2.2.3. Derde middel

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij stipt aan dat de motivering onvolledig is en stereotiep, zij wel over een toeristisch plan, een verblijfsplan en reischeques beschikt die haar voorgenomen verblijf kunnen staven. Ze meent dat de bestreden beslissing stereotiep gemotiveerd is. Tevens benadrukt zij dat zij in het bezit is van een geldig visum en dat minstens mocht verwacht worden dat zij op de hoogte werd gebracht van de documenten die zij nodig zou hebben voor haar vertrek.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet voorziet dat de motieven afdoend dienen te zijn.

De verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij verklaart voor toerisme naar België te komen, maar niet in het bezit is van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetje, geboekte rondreis, ...) en geen toelichting kan geven over bezienswaardigheden en haar activiteiten tijdens haar 14 dagen (terugkeerticket d.d. 22.06.2015) in België. Ook wordt gesteld dat zij een hotelreservatie van het "Hostel Louise" hotel in Brussel (België) voorlegt doch na contactopname van de Federale Politie te luchthaven Brussel-

Nationaal met het hotel er geen reservatie op haar naam blijkt te bestaan. De tweede bestreden beslissing vermeldt dezelfde feitelijke grondslag en vermeldt de juridische grondslag: artikelen 32 en 34 van de Visumcode. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Artikel 62 van de vreemdelingenwet voorziet in een gelijkaardige bepaling. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

De verzoekende partij weerlegt de concrete vaststellingen van de bestreden beslissingen niet en betoogt dat zij in het bezit is van travelcheques en een toeristisch plan en dat ze voordien moest ingelicht worden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de verzoekende partij enkel in het bezit was van haar paspoort met visum, de boeking met vluchtgegevens, een hotelvoucher en een hotelreservatie en dat zij verklaarde dat de twee overnachtingen reeds betaald waren. Ook blijkt dat na contactopname van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met het hotel er niet betaald werd op deze naam en er geen reservatie op haar naam blijkt te bestaan. Voor zover zij in haar verzoekschrift stelt dat het hotel deze reservatie achteraf zou hebben bevestigd, laat zij na haar betoog te concretiseren en te staven. De bestreden beslissingen stellen terecht dat het doel van het verblijf niet gestaafd werd.

Waar verzoekende partij thans een planning van haar verblijf voegt bij het verzoekschrift met hierop enkele bezienswaardigheden en stelt in het bezit te zijn van travelcheques en een toeristisch plan, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij tijdens het verhoor met de politieambtenaar op 9 juni 2015 geen enkele toeristische plaats kon opnoemen of in het bezit was van toeristische documentatie. De beschouwingen *post factum* van de verzoekende partij stroken niet met de vaststellingen van het dossier. De Raad dient op te merken dat er geen rekening kan gehouden worden met verklaringen of documenten die achteraf worden verstrekt, nadat de toegang tot het Schengengebied reeds werd geweigerd. De in artikel 3 van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarden dienen immers vervuld te zijn bij de grenscontrole en niet achteraf.

Het louter beschikken over een geldig visum verleent haar geen recht op toegang tot de Schengenzone. Overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling worden teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het voorgenomen verblijf.

Er dient nog te worden aangestipt dat volgens de memorie van toelichting artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet toelaat om het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden van de vreemdeling na te gaan, *“aldus, wanneer er in dat verband twijfels bestaan, zal de vreemdeling die verklaart naar België te komen, bijvoorbeeld als zakenman of in het kader van een vriendenbezoek, het doel en de omstandigheden van zijn verblijf dienen te rechtvaardigen door het overleggen van relevante documenten, zoals private of professionele uitnodigingsbrieven of hotelbesprekingen”*.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij betoogde dat zij om toeristische redenen naar België is gereisd.

Daargelaten de vraag of een toerist steeds in het bezit dient te zijn van folders en brochures, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om van een verzoekende partij die verklaart om toeristische doeleinden naar België te reizen, te verwachten dat zij minstens een notie heeft over de bezienswaardigheden. *In casu* blijkt dit niet het geval te zijn. Aangezien bleek dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, kon het visum worden nietig verklaard op grond van artikel 34.1 van de Visumcode zoals uitdrukkelijk vermeld in de tweede bestreden beslissing.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissingen niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet of van artikel 32 en 34 van de visumcode wordt *prima facie* niet aangetoond.

Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren zou zijn gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad stipt trouwens aan dat in onderhavig geval de beslissing wel degelijk geïndividualiseerd is omdat verwezen wordt naar de verklaringen die verzoekende partij op 9 juni 2015 zelf heeft afgelegd.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Er is *prima facie* niet aangetoond dat de verwerende partij niet met alle elementen die haar gekend zijn voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft rekening gehouden.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van de door haar aangevoerde bepalingen aan.

Het derde middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DIGNEF